

2. melléklet a 13/2025. (III.27.) önkormányzati rendelethez

A Díjak névadóinak életrajza

DOBOS IMRE (1962-2015)

1962. május 14-én született, Hajdúnánáson. Általános-, és középiskolai tanulmányait szülővárosában végezte, 1980-ban a Kőrösi Csoma Sándor Gimnázium és Szakközépiskolában érettségizett le. 1981-től 1983-ig sorkatonai szolgálatát teljesítette a BM Tartalékos Tisztképző Iskolában, ahol tartalékos alhadnaggyá avatták. A következő évben, 1984. április 1-jén kinevezésre került alhadnagyi rendfokozattal a Rendőrség hivatásos állományába, azon belül is a Hajdúböszörményi Rendőrkapitányságra, nyomozó beosztásba. Eredményes munkájának, munkája iránt érzett elhivatottságának köszönhetően 1987. április 01. napján hadnaggyá, majd 1991. április 01. napján főhadnaggyá léptették elő. 1991-ben végezte el a Rendőrtisztviselői Főiskolát, ezt követően főnyomozóként folytatta munkáját. 1992-ben lett a Bűnügyi Osztály osztályvezetője, egyben soron kívül rendőr századosná lépett elő, majd 1994-ben nevezték ki kapitányságvezetővé-helyettesé. Munkája elismeréseként 1995-ben soron kívül rendőr őrnaggyá, majd 1999. tavaszán rendőr alezredessé léptette elő a Belügyminiszter. 2003-tól lett a Hajdúböszörményi Rendőrkapitányság vezetője, 2008-ban rendőrségi főtanácsos címet kapott. 2015. január 03-án hunyt el, Hajdúböszörményben.

DOBÓ SÁNDOR (1864-1931)

1864. április hó 10-én született Hajdúböszörményben. Elemi és középiskoláit szülővárosában végezte. Tanítói oklevelét 1882-ben szerezte a zilahi képzőben. 1897-ig Büdszentmihályon (Tiszavasváriban) tanított, majd szülővárosába visszatérve a református egyház tanítója lett. 17 éven át pedig a mai Bethlen Gábor Általános Iskola igazgatója volt.

A Hajdúböszörményben megjelenő "Tanítók Lapja"-nak hosszú ideig felelős szerkesztője volt. Az újság nemcsak az új pedagógiai módszerek megismertetésének adott teret, de maga Dobó Sándor is harcos szószólója volt a pedagógusok anyagi és erkölcsi megbecsülésének. Követelte, hogy a tanítók - mint a kultúra napszámosai -, létszámuknak megfelelően képviseltesék magukat a parlamentben. Bíráló írásai - amelyek nem kerültek el saját kollegáit sem -, következetes, érdekérvényesítési törekvései nyomán létrejött a tanítók első jóléti intézményhálózata, az Országos Református Tanítók Egyesületének üdülőháza Balatonalmádiban, pár évvel később ugyanilyen Hajdúszoboszlón. A Hajdú megyei Göczi Egyesület titkáráként tanítók árvái, özvegyei számára nyújtott támogatást A Wodianer-díjat is elnyerte. (A Magyar Tudományos Akadémia illetékes bizottsága a tanítói munkán túl az iskolán kívüli népművelést eredményesen végzőket díjazta ezzel a kitüntetéssel.)

A fáradhatatlanul küzdő tanító 1931. február hó 17-én hunyt el. 1936-ban sírja fölé tanítványai, tisztelői szobrot emeltek.

DR. MOLNÁR ISTVÁN
(1875-1943)

1875. november 24-én született Soponyán. Elemi és középiskolai tanulmányait szülőfalujában, Debrecenben és Pápán végezte. A budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen szerzett tanári diplomát.

A század első felében Dr. Molnár István meghatározó szerepet töltött be Hajdúböszörmény szellemi életében. 1900-tól gimnáziumi tanárként megalakítója volt kollégáiból, tanítványaiból, a város értelmiségi polgáraiból álló Szabadgondolkozók Asztaltársaságának. 1902-ben doktorált filozófiából és természettudományokból. A tudományos pálya helyett a vidéki tanárember gondokkal teli, de derűs és meditációra alkalmas életét választotta.

Kitűnően beszélt franciául, angolul, németül, de a szláv nyelveket is megtanulta. Korának világirodalmában otthonosan mozgott és rendszeresen fordított is.

A keleti filozófia, életszemlélet és világfelfogás alaposabb megismerésére szanszkrit nyelven is megtanult. Gondolatait több tucat kéziratos tanulmány őrzi és egy szanszkrit mesefordítás is, amely 1959-ben jelent meg.

A közéletben is aktív szerepet vállalt. Ismeretterjesztő előadásokat, szavalóesteket, felolvasásokat tartott. 15 évig szerkesztette a "Hajdúböszörmény és Vidéke" című hetilapot és mellékletét a "Morgó" című vicclapot

Az utolsó polihisztornak, a városban élő tanár, nyelvtudós, műfordító és újságíró dr. Molnár Istvánnak tanítványai emléktáblát állítottak egykori lakóháza falán.

DR. KÖVÉR SÁNDOR
(1896-1973)

1896. április hó 18-án született Hajdúböszörményben, ismert családból, akik közül többen a város vezetői közé tartoztak. Apja korán meghalt. Iskoláit az érettségiig Hajdúböszörményben végezte, majd 1914-ben beiratkozott a Budapesti Orvostudományi Egyetemre. Egyetemi tanulmányait katonai szolgálata megszakította. Az első világháborúban 4 évig vett részt.

Az orvosi diploma megszerzése után budapesti kórházakban dolgozott, ahol gyermekgyógyász szakképesítést szerzett. Visszatérve szülővárosába, élete végéig gyermek-szakorvosként működött.

A társadalmi kérdések széles köre tartozott érdeklődési körébe, de a napi politikával nem foglalkozott. Tudományos érdeklődését mutatják orvosi, orvostörténeti, egészségvédelmi, várostörténeti, kultúrtörténeti tanulmányai, publikációi.

1973. május hó 15-én halt meg városunkban.

FAZEKAS GÁBOR
(1821-1907)

Apja Fazekas András hajdúböszörményi birtokos volt. Épületlakatosságot tanult, s a kor céhes hagyományainak megfelelően vándorútra kelt, tanult Kassán, Ungvárott, Pesten. 1843 körül jött haza szülővárosába, s 1845-ben megnősült, felesége Kövér Katalin lett.

1846 óta folyamatosan szerepelt a város közéletében. Szívós kitartással a legmagasabb szakmai színvonalra küzdötte fel magát, műhelyében állandóan 15-20 főt foglalkoztatott. Nevezetes alkotása volt az a csodálatos szerkezetű vasláda, amelyet a Városházán sokáig őriztek, s amely bonyolultságánál fogva mintegy előfutára volt a későbbi Wertheim-szekrényeknek.

Életművében egyesítette a céhesipar legjobb hagyományait a modern kézművességgel. Városi képviselő és presbiter volt hatvan éven keresztül.

A város közéletében igen aktív szerepet játszott, s az 1868-ban épült házában – amelyet ma is Fazekas-ház néven emlegetnek –, megfordult a Hajdúkerület színe-virága. Egyik legnevezetesebb alkotása a Városi Szegénymenház (a mai Idősek Otthona) létesítése, amelyet 1896-ban adott át a használatnak. Alapítványt tett egy városi kórház létesítésére is. Elősegítette a ref. népiskolák építését, s nagyobb alapítványt tett a ref. főgimnázium számára. Rendkívül sokat tett a város fejlesztéséért, építéséért. A hajdúböszörményi iparosságnak jelentős értékű ingatlant hagyományozott, s ezért hálából az 1878-ban alakult Iparos Olvasókör a Fazekas Gábor Iparos Olvasókör nevet vette fel. 1907-ben a pöstyéni fürdőhelyen váratlanul elhunyt. A nagy előadó iránti tiszteletből a mai hajdúböszörményi ipartestület szintén az ő nevét viseli.

HÁDA SÁNDOR (1899-1969)

1899. január hó 21-én született a Szabolcs megyei Szalókan. Elemi és középiskolai tanulmányait már Budapesten folytatta, majd a Magyar Tornatanár Képző Intézet elvégzése után testnevelő tanári képesítést szerzett. Tanári pályáját 1921-től a Hajdúböszörményi Bocskai István Gimnáziumban kezdte és megszakítás nélkül 1950-ben történő nyugdíjaztatásáig - a gimnáziumi tantestület tagja volt. Háda Sándor sok szállal kötődött a városhoz. Házassága révén (neves böszörményi családba nősült), de egész tanári életútjával is vállalta a városhoz való tartozást, megteremtve a személye iránti megbecsülést.

Szakmai munkája mellett, amely meghatározó volt a helyi testnevelés, oktatás színvonalának emelésében, a város általános sportéletének fejlesztésében is maradandó érdemeket szerzett. Mint a gimnáziumi sportkör vezetője, évente 100 főt meghaladó sportoló képzését irányította 6 szakosztályban. Irányítása alatt az atlétika, a torna (játék), a vívás, az asztalitenisz, a korcsolya és a labdarúgás versenyszerű sportágakká fejlődött a városban. A helyi MOVE, HTE tagja és társelnöke volt. Rendszeresen előadásokat tartott a testedzésről és a sportról a tanulók szülein kívül a város lakosságának is. Évente nagyszerű ünnepélyes tornabemutatókat szervezett. A gimnáziumi tornavizsgákon látványos, zenés szabadgyakorlatok és versenyek keretében győzhetett meg a lakosság az ifjúság testkultúrájának magas szintű fejlesztéséről.

Számtalan területi és országos jelvényt szerző versenyre készítette fel a sportolókat eredményesen. Ezek között a gimnázium labdarúgó csapata a "Szent László Kupa" vándorszerlegért kiírt országos versenyen helyezést ért el.

A húszas évek elején rövid ideig vezetője volt a helyi cserkészcsapatnak, illetve 1942-től leventeparancsnokként tevékenykedett. Az iskolai testnevelés és a városi sportélet területén kifejtett munkássága mellett fogékony volt a zene iránt is. 1924-től a gimnáziumban működő zenekar, majd zenekar szakmai munkáját irányította.

Háda Sándor nagy munkabírási, köztiszteltettség örvendő, szervező és irányító egyénisége volt a helyi társadalmi és ezen belül a sportéletnek, akit az 1940-es évek végétől méltánytalanul mellőztek, ezért egy idő után a városból elköltözött Dunakeszibe, ahol 1969. május hó 18-án halt meg.

SOMOSSY BÉLA (1852-1923)

Közismert helyi ősi hajdúnemesi családból származott. A család tagjai az 1700-as évektől mindig jelentős közéleti szerepet töltöttek be a város életében.

Iskoláit helyben végezte, majd a Debreceni Református Főgimnáziumban érettségizett. A debreceni jogakadémián folytatta tanulmányait, amelynek befejezésével ügyvédi vizsgát tett.

Tanulmányai és katonai szolgálata végeztével helyben ügyvédi irodát nyitott, bekapcsolódva a város közéletébe. Közéleti szereplésre való rátermettségét hamar kibontakoztatta. 1878-ban városi tiszti

ügyésznek választották, mely tisztelet 6 évig töltötte be, majd elvállalta a közbirtokossági elnöki teendőket 1886-ig, amikor a református egyház főgondnokának választották meg.

1887-ben országgyűlési képviselővé, majd 1890-ben a város polgármesterévé választották, illetve öt ciklusban újraválasztották. Mint a város első embere, a közszereléptől 1919-ben vonult vissza.

Polgármestersége alatt kezdett a város jelentősen fejlődni. Városszerte járdák épültek, a közlekedés számára fontosabb utakat kikövezték. Megépített 12 iskolai tantermet, köztéri szobrot emeltetett (Bocskai szobor) a hajdúk letelepítésének emlékére (Bocskai szobor). Polgármestersége alatt épült fel a Városháza, a Kálvin téri Református Templom. Főgimnázium lett a 6 osztályos középiskola, megépült a Kálvineum, megkezdte működését új oktatási intézményként a Polgári Leányiskola. Aggok menháza épült. Rendezte a város közigazgatási határát. Közvágóhidat építtetett és a villanytelep építésével közvilágításhoz juttatta a várost. Tőle származott az a gondolat, hogy az első világháborúban elesetteknek a Városházán emléktáblákat állítsanak.

A közélettől való visszavonulását személyes családi tragédiája is elősegítette, amelybe belenyugodni nem tudva, 1923. január hó 2-án elhunyt.

Somossy Béla életútjával maradandóan beírta nevét a város történetébe, példát mutatva a városért való tenni akarásról, a város önzetlen szolgálatáról.